

Penguenin Ay Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Penguenin Ay Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Pip, pürüzsüz siyah sırtlı, beyaz göbekli ve yumuşak gri tüylü başlı küçük bir penguen yavrusuydu. Buzun şeker gibi parıldadığı geniş, karlı bir ovada yaşıyordu. Her gece, donmuş denizin üzerinde ay büyük ve yuvarlak doğardı. Pip, buzun kenarına paytak paytak yürüyüp gümüş ışığın suyun üzerinde dans edişini izlemeyi çok severdi. "Ay benim gece lambam," diye cıvıldardı.

Bir ay ışığı gecesi Pip, buzun altından gelen yumuşak mavi bir parlaltı fark etti. İçeride hapsolmuş küçük bir yıldız gibi pırıldıyor ve titreşiyordu. "Bu ne olabilir?" diye merak etti, kocaman yuvarlak gözleri merakla açılmıştı. Gagasını soğuk, berrak buza bastırdı. Buzun altında güzel bir şey parlıyordu. Pip'in kalbi heyecanla güm güm attı.

Pip, karlı yuvasına geri kořtu ve arkadaşlarına parıltıyı anlattı. Ama diğerk penguenler sadece başlarını salladılar. "Buz parlamaz," dediler. "Sen hayal görmüşsün." Pip kaşlarını çattı, ama gördüğünden emindi. O gece kesin olarak öğrenmeye karar verdi. Tek başına paytak paytak dışarı çıktı, küçük turuncu ayakları karda yumuşakça cıtırdıyordu.

Pip mavi ışığı takip ederek buzdaki gizli bir oyuğa ulaştı. Bir çatlaktan baktı ve soluğu kesildi. Orada, ay ışığıyla aydınlanan buzun altında bir çiçek bahçesi büyüyordu! Küçük mavi fenerler gibi parlıyorlardı, yaprakları büyüyle ışıldıyordu. "Çiçekler? Buzun altında?" diye fısıldadı Pip. Yuvarlak koyu gözlerine neredeyse inanamıyordu. Hayatında gördüğü en şaşırtıcı şeydi.

Pip herkese anlatmak istedi, ama bahçenin zarar görmesinden korkuyordu. Tam o sırada, büyük gümüşü bir şekil yanına kayıp geldi. Bu, benekli tüylü ve bıyıklı, sevecen yüzlü büyük bir fok olan Luna'ydı. "Merhaba küçüğüm," dedi nazıkçe. "Görüyorum ki ay bahçesini bulmuşsun." Pip'in minik gagası açık kaldı. "Sen bunu biliyor musun?" diye sordu.

Luna başını salladı ve gülümsedi. "Bunlar ay çiçekleri," diye açıkladı. "Sadece ay dolunay olduğunda açar. Buzun berrak, suyun durgun kalmasına ihtiyaç duyarlar." Pip parlayan mavi yapraklara baktı ve içinde sıcak bir ışık hissetti. "Çok güzeller," dedi. "Onları korumak istiyorum." Luna'nın koyu gözleri parladı. "O zaman onları birlikte korumalıyız," dedi.

Luna, Pip'e ay çiçeklerinin nasıl büyüdüğünü gösterdi. Kökleri karanlık, durgun suya uzanıyor ve yaprakları yalnızca ayın gümüş ışığı altında açılıyordu. "Buz çatlarsa ya da su çok ısınır, çiçekler solar," dedi Luna. Pip ciddiyetle başını salladı. "Her gece onları gözeteceğim," diye söz verdi. Kendini gururlu ve biraz da önemli hissetti.

Ertesi gece Pip, Luna'ya göstermek için tek bir parlayan mavi çiçek getirdi. Onu küçük turuncu gagasında dikkatle taşıyordu. "Bak nasıl parlıyor!" diye cıvıladı. Ama Luna endişeli görünüyordu. "Ah, Pip," dedi yumuşakça, "bir ay çiçeğini koparmak onun büyüsünü kaybetmesine neden olur. Bir daha asla parlamaz." Pip'in gözleri kocaman açıldı. Bunu bilmiyordu. Biraz üzüldü.

Pip çiçeęi yavaşça buzdaki çatlaęın yanına geri koydu, ama ışığı çoktan sönmüştü. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Luna bıyıklı burnuyla ona sokuldu. "Bilmiyordun," dedi. "Artık biliyorsun. Güzel bir şeyi korumanın en iyi yolu, onu ait olduęu yerde bırakmaktır." Pip başını salladı. Bunu hatırlayacaktı. Her şeyi düzeltmek istiyordu.

O gece güçlü bir rüzgâr esmeye başladı. Buz inledi ve gıcırdadı. Pip aceleyle ay bahçesine gitti ve çiçeklerin üstündeki buzda yayılan bir çatlak gördü. "Olamaz!" diye bağırdı. "Soğuk rüzgâr buzı kırıyor!" Küçük yüzgeçlerini çırttı, ama durdurmak için çok küçüktü. Yardıma ihtiyacı vardı. Luna'ya ihtiyacı vardı.

Pip karda kořarak Luna'yı çağırđı. Büyük fok sudan kayıp çıktı, benekli tüyleri ay ışığında parlıyordu. "Ne oldu küçüğüm?" diye sordu. "Ay bahçesi!" diye soluk soluğa kaldı Pip. "Buz çatlıyor!" Luna'nın sevecen yüzü ciddileşti. "Göster bana," dedi. Birlikte geri kořtular, Pip'in kısa ayakları karda kayıyordu.

Bahçeye vardıklarında çatlak daha da genişlemişti. Luna hızla düşündü. "Soğuğu içeride tutmak için çatlağa kar doldurabiliriz," dedi. "Sen de çiçeklere sakinleşmeleri için şarkı söyleyebilirsin." Pip çiçeklerin duyabileceğinden emin değildi, ama Luna'ya güvendi. Luna yumuşak yüzgeçleriyle karı doldururken o yumuşak, titrek bir şarkı söyledi. Yavaş yavaş çatlak büyümeyi durdurdu.

Ay çiçekleri, sanki Pip'in şarkısını dinliyorlarmış gibi daha parlak parladı. Mavi ışık nazikçe nabız gibi attı ve buz yeniden kalınlaşıp berraklaştı. "Başardık!" diye sevindi Pip. Luna nazik gülümsemesini gösterdi. "Birlikte başardık," dedi. "Bahçe güvende çünkü sen cesur davrandın ve yardım istedin." Pip, soğuk gece havasında bile içinin ısındığını hissetti.

O geceden sonra Pip ve Luna ay bahçesinin bekçileri oldular. Her dolunayda gizli oyuğun yanında buluştular. Pip çiçeklere şarkı söyledi, Luna buzu sağlam tuttu. Diğer penguenler mavi parıltıyı fark edip görmeye geldiler. "Doğa bizi şaşırtabilir," dedi Pip onlara. "Buzun altında bile harika şeyler büyüyebilir."

Penguenler bahçeyi sessizce ziyaret etmeyi ve çiçekleri asla koparmamayı öğrendiler. Kenarını süslemek için küçük yosun ve pürüzsüz taş hediyeler getirdiler. Luna onlara denizi ve sırlarını öğretti. Pip mutlu ve gururlu hissetti. Büyülü bir şey bulmuş ve onu nezaket ve işbirliğiyle korumuştur.

Bir gece, ay parlak bir şekilde parladığında Pip gagasında tek bir parlayan mavi yaprak taşıyordu. Kendiliğinden düşmüştü ve hâlâ ışıldıyordu. Onu Luna'ya verdi. "Senin için," dedi. Luna onu yosun bandına sıkıştırdı. "Teşekkürler küçüğüm," dedi. "Unutma, dünya sürprizlerle dolu. Gözlerini açık, kalbini iyi tut." Ve Pip hep öyle yaptı.